

Update Freya van februari 2008 tot en met zomer 2012

Ze is dan 13,7 jaar oud.

Waar zal ik beginnen?

Het laatste ervaringsverhaal van onze dochter was ruim 4 jaar geleden.

Toen nog een meisje en inmiddels uitgegroeid tot een slanke jongedame van 1.82 m. Prototype of sowieso genetisch bepaald?

Met een vader van 1.96 m en een broer van 17 die aardig in die richting aan het groeien is, weet je het maar nooit.

Ik mag dan de oudste zijn maar ben voorgoed de kleinste hier in huis.

De basisschooljaren vanaf groep 6 heeft Freya veelal zonder grote problemen doorlopen. Haar achterstanden in begrijpend lezen en rekenen werden wel steeds meer zichtbaar, zo ook haar minimale zelfvertrouwen.

Sociaal-emotioneel gezien kreeg ze het zwaarder omdat het merendeel van de klasgenoten verbaal veel sterker waren.

Kinderen op die leeftijd hebben al snel in de gaten waar iemands zwakke plek zit. Freya heeft veel moeite gehad zich staande te houden.

Ze had eigenlijk maar een vriendinnetje in haar beleving en zelfs dat contact ging niet altijd over rozen. Toch durfde ze daar niets van te zeggen omdat ze anders "niemand meer had" zoals ze vaak zei.

Vanuit gedachten en gevoelens om erbij te willen horen had dat soms best een negatieve invloed op haar gedrag.

Eind groep 7 heeft ze de Weerbaarheidstraining "Rots en Water" gedaan.

Zo waren er ook nog hormonale veranderingen.

Een week na haar 11^e verjaardag begon ze te menstrueren. Ook een 'eenzame' positie, als eerste en dan nog wel in groep 7. Eigenlijk moet dat je nog niet bezighouden op die leeftijd. Ze heeft er ook wel om gehuild.

Haar voorspelde lengte ligt rond de 1.85 m maar de verwachting is dat ze dat nu niet meer haalt.

Kamp Ameland in groep 8, waar ze erg tegen op zag (3 dagen van huis én verminderd weerbaar binnen de groep), bleek toch nog best gezellig te zijn. Het schooladvies t.a.v. het voortgezet onderwijs werd VMBO-Kader beroeps. Het afscheid van haar klasgenoten viel haar deels zwaar maar werkte ook als een bevrijding. Het overgrote deel van haar groep ging naar andere scholen. Freya sprak al maanden over hoeveel zin ze had om te beginnen aan die nieuwe opleiding.

Zonder dat ze zich dat bewust was zou dit letterlijk een nieuw begin worden.

In de brugklas van het VMBO-KB is Freya uitgegroeid van een onzeker, teruggetrokken en verlegen meisje tot een jongedame die meer zelfvertrouwen heeft gekregen. Binnen de nieuwe klas maakte ze vrij snel aansluiting met, naar wat ik noem, soortgelijke meisjes. Bijzonder hoe ze een bepaalde kwetsbaarheid in elkaar herkennen. Er is iets vertrouwds.

Ze weet nu ook veel beter welk type meisje juist niet goed voor haar is.

Zoals ze het zelf benoemt “ niet een meisje zoals ik ben ”.

Er is na enkele weken een ‘hartsvriendinnencontact’ ontstaan met een van haar klasgenoten. Samen giechelen, samen de stad in, samen tutten met nagellak of haardracht en al wat gangbaar kan zijn in het leven van een stel puberende meiden. Soms denk ik wel eens dat het bijbehorend pubergedrag tegenwoordig meer aandacht vraagt dan haar extra X.

De mentor van de brugklas is op de hoogte van haar diagnose en bijbehorende kwetsbaarheden. Ook zij geeft aan hoezeer Freya gegroeid is de afgelopen maanden. Dit komt mede doordat het onderwijssysteem op het VMBO, waar statische vakken afgewisseld worden met praktijklessen, rekening houdt met de beperkte concentratie in de manier waarop er les gegeven wordt.

Het behalen van goede cijfers hebben haar ook een enorme ‘boost’ in haar zelfvertrouwen gegeven en het leren gaat haar zelfs vrij gemakkelijk af.

N.a.v. haar 1^e rapport was er zelfs even sprake van een opstroom-advies naar VMBO-T ofwel MAVO. Voor Freya was het al duidelijk dat ze dat niet wilde.

Voor ons is het gevoel wat zij heeft bij haar school vele malen belangrijker dan het niveau. Het feit dat ze het enorm naar haar zin heeft op school en daar zichtbaar van geniet is een verademing.

Huiswerk maken is nooit geen probleem en heeft ze altijd keurig voor elkaar.

Freya wil later graag de kinderopvang in. Dat kan natuurlijk nog wel 100x veranderen maar tot nu toe blijft ze standvastig.

Ze is ook leuk met en zorgzaam naar kleine kinderen, wil ook wel van alles met ze ondernemen. Zo is ze ook gek met dieren en in het bijzonder onze hond.

Ze is lief, sociaal, behulpzaam, attent en nog steeds prima in staat zichzelf te vermaken met lezen, de spelcomputer of iets creatiefs.

Muziek luisteren is een nieuwe hobby en zoals zovelen is ze fan van Justin Bieber en sinds kort van One Direction, een ‘boyband’.

Vele Top 40 liedjes, ongeacht de taal, kan ze feilloos nazingen.

Ondanks dat ze niet structureel een sport beoefend mag ze graag zwemmen en fietsen. Na de zomer wil ze met haar vriendin naar de sportschool.

Ze doet klusjes in en om het huis, verdient daar extra zakgeld mee.

Ze is al aan het nadenken over een baantje om geld te verdienen.

Sociale media bezoeken zoals b.v. Habbo Hotel, Hyves of SMS zijn voor haar een manier om contact te maken, tevens een grote valkuil voor alle verleidingen die daarin schuilen. In al haar 'onschuld' is ze vaak veel te open in het verstrekken van persoonlijke gegevens. Ook kan ze in 'anonimiteit' dingen zeggen of doen die ze anders misschien nooit zou durven.

Tevens is Freya daarin onderhevig aan impulsief gedrag; zonder vooruit te denken welke consequenties het heeft.

Na enkele vervelende incidenten hebben we haar computer/telefoongedrag onder ouderlijk toezicht gebracht.

Freya houdt zich over het algemeen goed aan de door ons en met ons gemaakte afspraken. Ze kan opstandig reageren en een brutale mond hebben maar is daarin, nog steeds, goed te corrigeren.

Ook wil ze nog wel weglopen als ze boos is.

Daar waar ik die buien vroeger omschreef als emotionele uitbarstingen, zie ik ze nu als onderdeel van het puberen.

Gelukkig duren die momenten nooit lang en is ze in staat weer over te schakelen naar een goed humeur.

Ik blijf me bewust van haar 'aantrekkingskracht' naar de jongens toe en met name die met andere bedoelingen. Op de basisschool heb je nog in de gaten met wie ze omgaat maar op de middelbare school is dat heel anders.

Best moeilijk om een dochter los te laten en meer vrijheden te geven.

Het liefst zou ik haar aan een ketting leggen. Ik probeer haar duidelijk te maken hoe om te gaan met bepaalde "uitnodigingen".

Ook weet ze ondertussen wat loverboys zijn en hoe ze te werk gaan.

Freya moet van mij altijd melden wat ze gaat doen en waar ze is, wat maakt dat ik nog enig zicht en mogelijk vat heb op de eventuele risico's die ze loopt.

Haar deelname aan chatboxen/Hyves staan nog steeds onder ons toezicht.

Zo mag haar telefoon 's avonds nog steeds niet mee naar boven.

Natuurlijk doet ze best wel eens iets achter onze rug om en ook dat hoort bij het opgroeien en grenzen zoeken.

Haar overal tegen proberen te beschermen, door alle verleidingen bij haar weg te houden, leren haar ook niet hoe ermee om te gaan.

Freya heeft buiten haar maandelijkse periodes eigenlijk weinig/geen lichamelijke ongemakken. Sinds ze menstrueert, klaagt ze wel eens over duizeligheid dus eventuele bloedarmoede houden we in de gaten.

Ze eet goed en is ook onderhevig aan de welbekende premenstruele eetbuien. Ze weegt nu 59 kg. Schoenmaat 39-40.

Ze draagt een (blokjes)beugel sinds een jaar en tijdens het voortraject werd er ontdekt dat er 2 blijvende kiezen in de bovenkaak niet zijn aangelegd.

Nog steeds heeft ze een hekel aan harde geluiden en gaat daarom ook liever niet naar de bioscoop. Slapen doet ze van kind af aan met een nachtlampje.

Vroeger wilde ze de slaapkamerdeur ook altijd ver open.

Freya weet dat ze het Triple X Syndroom heeft maar heeft het er zelf nooit over. Stelt eigenlijk ook geen vragen in die richting.

Ze geeft in woorden of gedrag nooit aan te voelen/denken dat ze anders is.

Ze is enthousiast nu we weer met een landelijke contactdag bezig zijn en ze daar weer 'lotgenoten' zal ontmoeten. Met Lizzy, de dochter van Thea, e-mailt ze af en toe en heeft het dan over gewone dagelijkse dingen.

Ik heb haar gevraagd of ze zelf iets wilde schrijven voor op de website.

Na een 1^e reactie "dat is dom en ik wil het gewoon niet" zegt ze nu dat ze dat misschien wel gaat proberen. Wordt dus mogelijk vervolgd.

Voor ons blijft de diagnose Triple-X Syndroom een feit, een wetenschap en een aanleiding om net even iets alerter te zijn.

Het is zeker geen dagelijkse gedachte, zij is dat zeer zeker wel.

We prijzen ons gelukkig dat ze nog steeds weinig 'problemen' ervaart t.g.v. die extra X. Gewoon is ze echter niet, ze heeft gewoon "The X Factor".

Ida Bakker, Augustus 2012

